

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 7Cdo/187/2017  
Identifikačné číslo spisu: 5112204884  
Dátum vydania rozhodnutia: 29.05.2019  
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5112204884.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne BANKRUPTCY & RECOVERY SERVICE, k. s. so sídlom v Bratislave, Nám. M. Benku 10, zastúpenej 1/ Mgr. Jánom Šimaljakom, advokátom v Bratislave, Medená 24 a 2/ splnomocnenkyňou Law & Trust - advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Karadžičova 12, proti žalovanému Mestu Žilina so sídlom v Žiline, Nám. obetí komunizmu 1, zastúpenému splnomocnenkyňou HADBÁBNA & spol., advokátska kancelária s.r.o., so sídlom v Žiline, Prielohy 1012/C, o 17.560.914,55 €, vedenom Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 18C/43/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 27. októbra 2016 sp. zn. 10Co/109/2016, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

### Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej tiež len „odvolací súd“) v záhlaví označeným rozsudkom na odvolanie vtedajšej žalobkyne (obchodnej spoločnosti GETWAY MANAGEMENT a.s., so sídlom v Bratislave, Karadžičova 12, rozsudkom odvolacieho súdu označovanej za žalobcu, hoci tu ide o právnickú osobu s právnou formou ženského rodu - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z., dnes už i v znení zákonov č. 87/2017 Z. z. a č. 350/2018 Z. z., ďalej tiež len „C. s. p.“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“ a spolu s odvolacím súdom tiež len „nižšie súdy“) z 10. decembra 2015 č. k. 18C/43/2012-765 v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie z 13. januára 2016 č. k. 18C/43/2012-782 vo výroku o zamietnutí žaloby a rovnaký rozsudok zmenil v časti trov konania znížením tzv. náhradovej povinnosti žalobkyne (na rozdiel od prvoinštančným súdom priznanej náhrady trov konania žalovaného v sume 469.394,70 € uložením žalobkyňi povinnosti zaplatiť žalovanému na bližšie neoznačený účet jeho právneho zástupcu sumu 298.714,97 € do 3 dní); okrem toho tiež vyslovil, že žalovaný (správne „to“ mesto, teda „žalované“ - opäť pozn. najvyššieho súdu) má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v

rozsahu 100%. Rozhodol tak (pokiaľ šlo o vec samu) pre stotožnenie sa so závermi súdu prvej inštancie o bezzákladnosti jednotlivých čiastkových nárokov na náhradu ujmy spôsobenej nariadením predbežného opatrenia podľa § 77 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. s. p.“), bez podstatných zmien prevzatého i do § 340 ods. 1 C. s. p. voči spoločnosti AUPARK Žilina s.r.o. (v konaní súdu prvej inštancie sp. zn. 13C/292/2007), reprezentovaných predražením financovania projektu (suma 913.818,49 €), zmluvnou pokutou (7.948.360,22 €), ušlým ziskom v súvislosti s predĺžením skutočnej doby realizácie projektu (8.521.704,25 €), miestnou daňou za užívanie verejného priestranstva (162.235,46 €) a ušlým ziskom na nájomnom (14.796,13 €), dopĺňajúc argumentáciu prvoinštančného súdu i vlastnými dôvodmi. To sa týkalo najmä záveru o dobrovoľnej úhrade premlčanej zmluvnej pokuty pôvodnou žalobkyňou, kde odvolací súd poukázal na rozpor takého počínania so všeobecnou prevenčnou povinnosťou podľa § 415 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. z.“), resp. s povinnosťou štatutárneho orgánu konať s odbornou starostlivosťou i na nedostatok argumentácie odvolateľky proti záverom súdu prvej inštancie, spôsobilej presvedčiť o inom účele počínania, než transformovať subjektívnu povinnosť jednej zo strán dohody na nárok formálne súvisiaci s predbežným opatrením; požiadavky na úhradu ušlého zisku na nájomnom, kde odvolací súd zdôraznil absenciu príčinnej súvislosti medzi nariadením predbežného opatrenia a tvrdenou ujmou (ak tu bol pri nadobudnutí vlastníctva k pozemkom už v januári 2004 a nariadení predbežného opatrenia až v júli 2007 pomerne dlhý stav nečinnosti a neuzavretia nájomných zmlúv ešte pred nariadením predbežného opatrenia); ale aj predraženia financovania projektu, pri ktorom bolo poukázané na vnútornú rozpornosť postupu pôvodnej žalobkyne (ktorá na jednej strane v snahe eliminovať účinky hroziaceho predbežného opatrenia previedla projekt na inú spoločnosť, popri tom však ako budúci záložca uzavrela zmluvu o pôžičke odporujúcu hroziacemu - a neskôr i nariadenému - zákazmu zaťažovať nehnuteľnosti v prospech tretích osôb). Odvolací súd však za takpovediac kľúčovú považoval tú časť argumentácie súdu prvej inštancie, podľa ktorej k vzniku akejkoľvek ujmy v súvislosti s nariadením predbežného opatrenia nemohlo prísť na strane prevodcu ani nadobúdateľa projektu, pretože prvý napriek jeho dotknutiu predbežným opatrením v dôsledku vlastného dispozičného úkonu stavbu nerealizoval (a nariadený zákaz ho tak v ničom reálne neobmedzil), druhý naopak nebol osobou, voči ktorej bolo predbežné opatrenie nariadené (a ani sa nečítacou viazanou takým rozhodnutím) a pri dokončení tejto úvahy žiadna zo spoločností účastných na prevode projektu nedisponovala existujúcou pohľadávkou spôsobilou na jej platné postúpenie, pričom opomenúť nešlo ani etický rozmer problému (uplatňovanie zdanlivo dôvodného, avšak argumentačne neudržateľného nároku v situácii, v ktorej sama žalobkyňa priznala postupy svojej právnej predchodkyne smerujúce k zmareniu úsilia žalovaného a účelu predbežného opatrenia).

2. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej tiež len „dovolateľka“) dovolanie s návrhom na zrušenie rozsudkov oboch nižších súdov a vrátenie veci na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Prípustnosť dovolania podľa nej vyplýva z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., teda preto, že potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá dosiaľ nebola v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu vyriešená. Pri vymedzovaní takejto rozhodnej otázky len vo všeobecnosti poukázala na nedostatok ustálenej praxe najvyššieho súdu v otázke uplatňovania § 77 ods. 3 O. s. p., resp. § 340 ods. 1 C. s. p. a do tretice i aplikácie § 415 O. z. vo vzťahu k predbežnému opatreniu, o ktorom nemá povinný preukázateľnú vedomosť. Namietala, že nižšie súdy prezumovali jej informovanosť o tom, ako rozhodne odvolací súd (rozumej o nariadení predbežného opatrenia), všetky nároky uplatňované žalobou sa stretli u pôvodnej žalobkyne a ani odôvodnenie o nemožnosti vzniku škody spoločnosti AUPARK Holding (v poradí druhej žalobkyne) preto neobstojí, nižšie súdy nesprávne vyhodnotili prevod projektu ako špekulatívny (pričom bez neho by došlo k skutočnému omeškaniu s výstavbou) a ak aj súdy mali za to, že aplikácia § 77 ods. 3 O. s. p. neprichádza do úvahy, mali nárok posúdiť podľa všeobecných ustanovení o náhrade škody.

3. Žalované navrhlo dovolanie ako neprípustné odmietnuť.

4. Dňa 23. mája 2017 začalo voči dovolateľke konkurzné konanie, 2. júna 2017 bol na majetok dovolateľky vyhlásený konkurz, následne ustanovený správca 17. augusta 2017 navrhol pokračovanie v

dovolacom konaní a takto v súlade s ustanovením čl. I § 47 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení neskorších zmien a doplnení) zaujal procesné postavenie dovolateľky a napokon 19. októbra 2017 došlo k nahradeniu pôvodného správcu novou správkyňou v osobe obchodnej spoločnosti označenej za žalobkyňu záhlavím tohto uznesenia dovolacieho súdu (nastupujúcou rovnako ako jej predchodca na miesto žalobkyne ex lege, teda bez potreby vydávania o tom akéhokoľvek rozhodnutia súdu - vynímajúc to o zmene správcu).

5. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.) a naň oprávnenou osobou, teda stranou, v ktorej neprospech boli vydané napádané rozsudky oboch nižších súdov (§ 424 C. s. p.) a to za podmienky jej riadneho zastúpenia i spísania dovolania a to určenou osobou (§ 429 ods. 1 C. s. p.), skúmal predovšetkým bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.), či sú splnené ďalšie predpoklady a podmienky prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom ustanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§§ 431 až 435 C. s. p.) a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napádané rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania, resp. predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napádané rozhodnutie odvolacieho súdu prieskumu jeho vecnej správnosti v dovolacom konaní podrobiť.

7. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa odseku 2 rovnakého ustanovenia dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

10. Vychádzajúc z práve odcitovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa mohol dovolací súd zaoberať dovolaním, v ktorom sa namieta nesprávne právne posúdenie veci, musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovenia § 421 C. s. p. a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. okrem iného, aby dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v §§ 431 až 435 (vo vzťahu k prípadu posudzovanému v prejednávanej veci konkrétne v § 432 ods. 2) C. s. p. (v tejto súv. por. napr. rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach jeho sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 či 8 Cdo 95/2017, keď inak každým ďalším v tomto texte zmieňovaným rozhodnutím, ktorého súčasťou bude skratka „Cdo“, treba rozumieť rozhodnutie niektorého zo senátov občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, vydané v dovolacom konaní). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napádané rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania v C. s. p., podobne ako predchádzajúca právna úprava v rámci O. s. p., dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania (s tou výhradou, že medzi oba takéto pojmy je položené praktické znamienko len u dovolaní pre tzv. zmätočnosť, pokiaľ dovolací súd prisvedčí dovolateľovi v tom, že rozhodnutie nižšieho súdu je postihnuté tvrdenou vadou, o taký prípad ale v prejednávanej veci nejde).

11. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. môže byť len právna otázka (questio

iuris), nie otázka skutková (questio facti). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie niektorého z hmotnoprávnych predpisov, akými sú okrem O. z. napr. Obchodný zákonník, Zákonník práce, Zákon o rodine, ale de facto tiež ktorýkoľvek iný právny predpis upravujúci materiu posudzovanú v konkrétnej veci), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii ustanovení procesného práva, teda v minulosti najmä ustanovení O. s. p. a dnes popri C. s. p. aj ustanovení ďalších zákonov predstavujúcich súčasť rekodifikácie slovenského civilného procesu s účinnosťou od 1. júla 2016 - tu por. zákony č. 161/2015 Z. z., č. 162/2015 Z. z. a č. 125/2016 Z. z.; neopomínajúc pritom ani už z čias O. s. p. účinný zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších zmien a doplnení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú v zmysle ustanovenia, o ktorom je reč, relevanciu. Predmetná otázka musí byť napokon procesnou stranou nastolená a aj patrične zrozumiteľne a konkrétne sformulovaná v dovolaní; pričom vo vzťahu k právnym otázkam, u ktorých sa tak nestane, platí (z hľadiska ich relevancie) to isté, čo už bolo uvedené vyššie o otázkach netvoriacich základ rozhodnutí nižších súdov.

12. Dovolací súd nad rámec práve uvedeného pripomína, že ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. sa nevzťahuje na prípad, v ktorom spor určitej povahy (tu rozumej napr. spor o náhradu ujmy spôsobenej neskôr zrušeným alebo zaniknutým predbežným opatrením, ako aj v prejednávanej veci) ešte nebol posudzovaný dovolacím súdom, ale toto ustanovenie dopadá len na situáciu, v ktorej nebola ešte dovolacím súdom riešená určitá „právna otázka“ (a preto ani nedošlo k ustáleniu jeho rozhodovacej praxe).

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, ktorá bola riešená dovolacím súdom, avšak dovolací súd ju dosiaľ ešte neriešil. Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu či prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia nezodpovedajú kritériu danému týmto ustanovením (tu por. tiež 1 Cdo 51/2017, 2 Cdo 71/2018, 3 Cdo 172/2018, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 128/2017, 7 Cdo 99/2018, 8 Cdo 169/2018). Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z tohto ustanovenia, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú právnu otázku mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu (3 Cdo 141/2018).

14. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky relevantnej podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávnych a hmotnoprávnych otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa). Ak by tak urobil, uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa koncepcii novej právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania (na rozdiel od tej, ktorú predpokladalo ustanovenie § 238 ods. 1 O. s. p., platného a účinného do 30. júna 2016 vrátane).

15. Ani v prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu kvalifikovane zastúpená dovolateľka (reprezentovaná ako jedným zástupcom fyzickou osobou advokáta a ako druhým tzv. advokátskou obchodnou spoločnosťou) nevymedzila uplatnený dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 421 rovnakého právneho predpisu. Neuvedla totiž dostatočne konkrétne, ktorú právnu otázku podľa nej riešil odvolací súd nesprávne a (rovnako dostatočne konkrétne) v čom má (by mala) táto nesprávnosť spočívať. Len všeobecné konštatovanie (tvrdenie) o nedostatku ustálenej praxe dovolacieho súdu v otázke uplatňovania jedného ustanovenia medzičasom zrušeného predpisu procesného práva, jeho významového ekvivalentu urobeného súčasťou nového procesného kódexu a (do tretice) jedného z ustanovení O. z. zhora priblíženým požiadavkám na náležité vymedzenie rozhodnej právnej otázky nezodpovedá.

16. Z dovolania vyplýva, že žalobkyňa vytýka odvolaciemu súdu viacero nesprávností, o. i. to, že oba nižšie sudy na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospeli k zhodnému skutkovému záveru o tom, že žiadna z právnych predchodkýň žalobkyne (ostatnej osoby zaujímajúcej také procesné postavenie pred vyhlásením konkurzu a vstupom do konania najprv jedného a potom druhého správcu) nepreukázala vznik ujmy, ktorá nastala v príčinnej súvislosti s nariadením predbežného opatrenia v konaní prvoinštančného súdu sp. zn. 13C/292/ 2007. Táto otázka (či došlo k ujme, rovnako ako to, či ujma je v príčinnej súvislosti s tým, čo sa označuje za tzv. škodnú udalosť) je však primárne otázkou skutkovou, ktorej posudzovaniu inštitút dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci neslúži (pričom príslušný skutkový záver nemožno v dovolacom konaní úspešne spochybníť, keďže dovolací súd je podľa § 442 C. s. p. viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd).

17. Ak potom dovolateľka spochybňuje záver o neexistencii žiadnej pohľadávky či už prvej alebo druhej žalobkyne v tomto konaní (AUPARK Žilina, a.s., resp. AUPARK Holding, a.s.), súčasne na postúpenie dovolateľke iniciujúcej dovolacie konanie v tejto veci, spochybňuje sa tým v skutočnosti správnosť vyriešenia (nižšími súdmi) naozaj právnej otázky vecnej (tzv. aktívnej legitímácie) žalobkyne, vo vzťahu ku ktorej ale platí na jednej strane to, že súčasťou dovolania v prejednávanej veci bola urobená nanajvyšš neakceptovateľným spôsobom, spomenutým v závere poslednej vety pod 11. zhora a na druhej strane tiež to, že ak by aj práve uvedené nemalo z akéhokolvek dôvodu platiť, u otázky aktívnej legitímácie (podstatou ktorej je to, či môže byť v určitom spore aktívne legitímovaný ten, kto nie je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok), bola v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu už riešená a to opakovane predovšetkým v súvislosti s rozlišovaním medzi vecnou legitímáciou, právnou subjektivitou a procesnou spôsobilosťou (1 Cdo 59/2017, 2 Cdo 39/2017, 3 Cdo 293/ 2008, 4 Cdo 162/2012, 5 Cdo 94/2018, či 7 Cdo 106/2011). V rozhodovacej praxi dovolacieho súdu je pritom jednotne zastávaný názor, podľa ktorého aktívne legitímovaným nemôže byť v spore ten, kto nie je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z existencie ktorého vyvodzuje svoj nárok uplatnený žalobou a v prípade neexistencie tohto vzťahu vecná legitímácia nie je daná. To by spôsobovalo neexistenciu tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania i vtedy, ak by táto otázka bola v dovolaní sformulovaná riadne.

18. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa nevymedzila uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p., dovolací súd odmietol jej dovolanie podľa § 447 písm. f/ rovnakého zákona, na základe ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 C. s. p.

19. O náhrade trov dovolacieho konania potom rozhodnuté bolo podľa § 453 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. i v spojení s ustanovením § 438 ods. 1 rovnakého zákona. Výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu totiž zavinila žalobkyňa a žalovanému v takomto konaní vznikli trovy prinajmenšom v súvislosti s podaním ním vyjadrenia k dovolaniu. Najvyššiemu súdu tu prislúchalo rozhodnúť len o nároku na náhradu (spôsobom zaneseným do druhého výroku tohto uznesenia) s tým, že výšku náhrady určí súd prvej inštancie (samostatným uznesením súdneho úradníka takého súdu podľa § 262 ods. 2 C. s. p.).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.